

[Th. Poulsen.]

ning, der er sket på det materiel og den arbejdskraft, de gør brug af; derfor er der ikke noget at sige til det, men jeg vil gerne med disse bemærkninger henstille til den højtærede minister, om det ikke skulle være muligt at ændre denne ordning tilbage til det, der var gældende før den 20. januar. Jeg forventer, at ministeren i sit svar kan give udtryk for noget sådant.

Ministeren for offentlige arbejder (Jørgen Jørgensen [Ullerup]): Må jeg sige til det ærede medlem, at den ændring, der er sket i statsbanernes takster på Køgeruten, ikke adskiller sig fra, hvad der er sket på andre ruter i Danmark. Statsbanerne skal såvel som private ruter have deres takster godkendt af den koncessionsgivende myndighed, og efterhånden som godkendelserne er kommet ind fra de forskellige koncessionsgivende myndigheder, har statsbanerne foretaget lignende foranstaltninger i det øvrige land. Udgifterne til omnibuskørsel har i de senere år været stærkt stigende; rent eksempelvis er udgiften til chauffører steget med 50 pct., dieselolie med 125 pct., og for rutebilernes vedkommende er forholdet det, at ca. 33 pct. af dem kører på benzin, så det er det andet, der er langt det vigtigste. Denne stigning gjorde det nødvendigt for statsbanerne ligesom for de private omnibusruter at søge om takstforhøjelse. De fleste steder er takstforhøjelsen forøvrigt gennemført samtidig såvel for statsbanernes ruter som for de private.

Med hensyn til abonnementskortene havde statsbanerne to veje at gå, enten at søge en generel takstforhøjelse svarende til udgiftsstigningen, d. v. s. en forhøjelse på 35—40 pct., eller at nøjes med en mindre forhøjelse og samtidig begrænse gyldighedstiden. Forholdet er nemlig det, at de faste udgifter i ret udstrakt grad begrænses af det maksimale vognforbrug, og i de fleste tilfælde, og da i særlig grad på Køgeruten, forekommer det maksimale vognforbrug på søndage. En begrænsning af kortenes gyldighed, således at de ikke kan benyttes på denne ugens største trafikdag, gør det således muligt at nøjes med en mindre takstforhøjelse end ellers.

Statsbanerne mente at måtte vælge denne udvej, fordi størsteparten af de faste rejser kun har brug for at rejse på hverdage, og det forekommer noget urimeligt, at disse

skulle være med til at bære den højere pris, som en fortsat gyldighed på søn- og helligdage måtte medføre. Statsbanerne indsendte derfor den 18. april 1952 til alle de trafikudvalg, som har koncessionerede statsbaneruter, samt til landsnævnet en ansøgning om at måtte forhøje kortpriserne med 15 pct. og samtidig begrænse kortenes gyldighed til hverdage. Selv efter forhøjelsen og begrænsningen af gyldighedstiden er kortene på Køgeruten meget billige; som det ærede medlem nævnte, koster et kort fra Valby til Køge 52 kr. pr. måned, d. v. s. 1 kr. pr. enkeltrejse over de næsten 40 km i hver af månedens 26 hverdage eller ca. 2½ øre pr. km, og så ses der endda bort fra den mulighed, der navnlig på de kortere afstande eksisterer, at man nogle dage rejser flere gange. Køgeruten er ikke, som det blev nævnt her, og som det vist hyppigt antages, nogen særlig lukrativ rute, hvad naturligvis skyldes den stærkt ensrettede trafik med deraf følgende omfattende tomkørsel. I driftsåret 1951—52 lå dens gennemsnitsindtægt pr. kilometer således en del under gennemsnitsindtægten for alle vore ruter, medens driftsudgiften lå på gennemsnittet. Det vil altså være ganske urigtigt efter min opfattelse at holde denne rute udenfor en almindelig takstforhøjelse, og jeg beklager ikke at kunne imødekomme det ærede medlems henstilling i den retning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Petra Petersen* til ministeren for offentlige arbejder.

Agter ministeren at hindre, at transporten af ammunition over Storebælt foregår med statsbanernes færger med fare for passagerer og personale?

Petra Petersen: Det har vakt stor opmærksomhed i befolkningen, da det for ca. en måned siden gennem pressen blev bekendt, at statsbanernes færger blev brugt til transport af ammunition. Ikke mindst passagererne og besætningen, som sejler med færgerne, er urolige ved tanken om, at der ombord findes vogne, der er fyldt med store mængder højeksplosiv ammunition og flyverbomber. Ganske vist siger militæret, at ammunitionen er forskriftsmæssigt pakket, og ligeledes at befordringen iøvrigt sker på militæretatens ansvar, men denne militære